

stor Fordel, at denne Deltagelse sker i Form af Partrederi og ikke i Form af Aktieselskaber, hvad jeg til en vis Grad kan indrømme; der er jo ganske vist noget meget mere solidt ved Partrederi end ved Aktieselskaber, idet ved Partrederi enhver Partreder er personlig ansvarlig ud over sit Indskud, hvilket han ikke er ved Aktieselskaber. Mener man altsaa, at dette er af stor Betydning, kan jeg ikke fravige, hvad jeg har udtalt under en tidligere Behandling, at jeg saa ikke antager, at der er forbunden nogen overvejende Betænkelighed ved at gaa den Vej, som blev vedtaget ved anden Behandling her i Tinget. — Jeg skal endelig i Anledning af de Ytringer, som fremkom fra den sidste ærede Taler (S. Scavenius), minde om, at hvad der er Folkeret, og hvad der ikke er Folkeret, lader sig ikke saaledes fastslaa, at nogen Udenrigsminister i Verden kan gaa hen og sige: Det indestaar jeg for er Folkeret, og det indestaar jeg for vil blive respekteret alle Vegne i Tilfælde af Krig. Derfor vil jeg paa Forhaand forvare min ærede Kollega mod, at en saadan Fordring skulde kunne blive stillet til ham, og at han skulde blive nødt til at udtale sig saaledes derom, som om han paatog sig noget Ansvar derved. Jeg kan kun sige om den Ting, at hvad der er Folkeret, og hvad der ikke er Folkeret har man ingen anden kilde til at efterspore, end dels Forfatterens Udtalelser, de mest ansete folkeretlige Forfatteres Udtalelser, og dels hvad man kan slutte sig til af Staternes Praksis. Hvad Forfatterne angaar, har jeg ikke kunnet finde noget Sted hos en folkeretlig Forfatter, skønt jeg har efterset flere, at der kræves det, som man med et Ord har villet kalde rent Certifikat. Jeg tror tværtimod, at den almindelige Mening — længere kan jeg ikke gaa — gaar i den Retning, at enhver Stat kan bestemme Betingelserne for, at dens Flag maa føres. Hvor vidt andre Stater i Tilfælde af en Krig ville respektere dette, er jo umuligt at sige, men man kan ikke indrette sig paa, at det modfaar vil ske, thi saa ved jeg egentlig ikke, hvor det skal høre op. Det er ganske vist, at man har set hyppige Eksempler paa, at Søetninger, som man hidtil har antaget for folkeretlig begrundede, ikke ere blevne respekterede i Krigstilfælde. Jeg har ikke saadant Kendskab dertil, at jeg skal kunne paastaa, om det er med fuld Ret eller ej, men vist er det, at man meget ofte har set, at engelske Frihedstole navnlig i Begyndelsen af dette Aarhundrede under de store kontinentale, napoleoniske Krige gik høist vilkaarligt frem med at kondemnere i flere Tilfælde, til trods for folkeretlige Grundsæt-

ninger. Jeg tror alligevel, at man maa gaa ud fra, at dette ikke nu mere saa let vil ske. For det første maa vi huske paa, at den Sætning, at Flaget dækker Ladningen, har faaet en Anerkendelse, som dog har noget at betyde, derved, at Pariserdeklarationen af 1856 jo er tiltraadt af England, saa vel som af Tyskland, det vil sige af de vigtigste tykke Stater, thi det tykke Rige eksisterede som bekendt ikke den Gang. Dette antager jeg derfor vil gøre, at det hele Spørgsmaal nu ved Frihedstolene vil staa anderledes end i Begyndelsen af dette Aarhundrede; thi den Gang nægtede England jo netop i Modsetning til den bevræbnede Neutralitets Magter og mange andre den Sætning, at Flaget dækker Ladningen, sin Anerkendelse og opstillede tværtimod den Sætning, at man kunde konfiskere fjendtligt Gods om Bord i neutralt Skib. Jeg tror derfor, at der er mere Grund nu, end der var den Gang til at antage, at man paa dette Punkt ikke let vil fravige den almindelige folkeretlige Sætning, som efter min Mening er den, at en Stat har Lov til der at stille sine egne Regler op med Hensyn til Betingelserne for at føre Statens Flag og deriblandt ogsaa det, at et Skib kan føre Statens Flag, uagtet fremmede ere Medejere af Skibet. Jeg tror, at det, der mest løbes Fare for i Tilfælde af Krig, er ikke saa meget, at Skibet skal opbringes, hvor Ejendomsforholdene, længe før der overhovedet var Tale om Krig, have været saaledes, som de ere i det Djeblit, Sagen foreligger for Frihedstolen; men det, der navnlig er Fare for, at man ikke vil anerkende, er Forandringer i Ejendomsforholdene, som ere foregaaede enten efter Krigens Udbrud eller i den nærmeste Tid før Krigens Begyndelse. I disse Spørgsmaal er der, har der altid været, og vil der vist altid blive hos Frihedstolene en vis Tilbøjelighed til uden videre at sige: Det er Proformaværk, som vi ikke bryde os om, vi kondemnere alligevel. Dernæst er der ogsaa en anden Bemærkning, som i hvert Tilfælde maa gøres, hvad man end mener herom, og det er den, at hvis en saadan Regel som den, der er vedtaget ved 2den Behandling, bliver staaende, saa kan det i ethvert Tilfælde ikke i Tilfælde af Krig gøre den hele danske Skibsflotte usikker, det kan dog kun medføre Fare for de Skibe, der ikke have rent Certifikat, og det vil dog forhaabentlig kun være en mindre Del af den danske Handelsflaade, paa hvis Papirer fremmede ere indegnede som Medinteressenter. Her kommer jeg til at berøre et Punkt, hvor jeg tror, at man har Urret, naar man tror, at hvis en Søkrig udbræder, saa en-